

2

DE KOMST VAN DE KONING

'EN HIJ ZAL ALS KONING HEERSEN TOT IN EEUWIGHEID, EN
ZIJN KONINGSCHAP ZAL GEEN EINDE NEMEN'

DE KOMST VAN DE KONING

het geboorteverhaal door

NORMAN VINCENT PEALE

geïllustreerd door

WILLIAM MOYERS

ERVEN J. BIJLEVELD . UTRECHT

oorspronkelijke titel THE COMING OF THE KING
nederlands van ROEL HOUWINK

Original English language edition published by
Prentice-Hall, Inc., 70 Fifth Avenue, New York, N.Y.
Copyright © 1956 in the U.S.A. by Prentice-Hall, Inc.

Niets uit deze Nederlandse uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij Erven J. Bijleveld.

VOORAF

‘HOE LIEFELIJK ZIJN OP DE BERGEN DE VOETEN VAN DE VREUGDEBODE’

Het land, waar Jezus omging en leerde en waar hij ten slotte zijn leven gaf voor de mensheid ligt nog altijd in het Oosten aan gene zijde van de Middellandse Zee. Hoe buitengewoon aangrijpend was het, een bezoek te brengen aan dat land! Wat diep verwonderlijk was het, daar te zijn en te zeggen: ‘Hier heeft hij gelopen, op deze zelfde heuvelen hebben zijn ogen gerust’. Ik beleefde de overweldigende heerlijkheid van zijn levensgeschiedenis opnieuw.

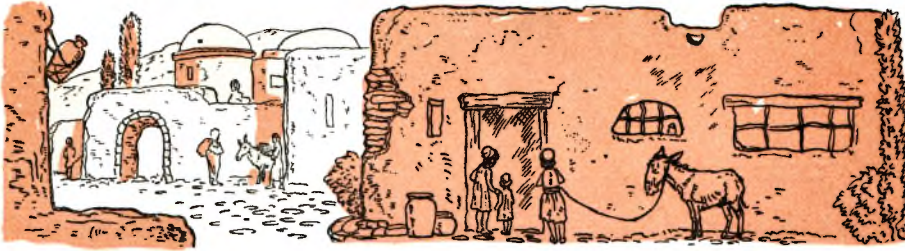
Het land is vrijwel gelijk gebleven aan vroeger zoals het was gedurende het leven van onze Heer. Het is een land, waar herders, gehuld in witte mantels nog steeds hun kudden hoeden; waar het brood zo wordt gemaakt, dat het kan worden gebroken; waar netten nog op dezelfde manier worden geboet als de discipelen van Jezus het deden, toen zij nog vissers waren. De zon brandt er nog even fel als in het ver verleden en 's nachts wentelt nog altijd een lage hemel vol twinkelende sterren voorbij. Het is ook nu nog praktischer een holte uit te houwen in de rotsen dan een huis te bouwen.

Natuurlijk maken de moderne verkeersmiddelen het gemakkelijk, ook het Heilige Land in snel tempo van plaats naar plaats door te reizen. 5

De tocht, die Jozef en Maria met hun ezeltje zo lang en moeizaam hebben gevonden, betekent niets, wanneer de weg van Nazareth naar Bethlehem terugglijdt onder de suizende wielen van een auto. Deze afstand van bijna honderdtwintig kilometer kan, hoewel hij door een heuvelachtig en bochtig landschap voert, tegenwoordig in ongeveer twee uur worden afgelegd.

Maar in dit land beweegt een groot deel van de bevolking zich nog altijd in een langzaam tempo voort en glimlacht wijs om al die haast. Dit herinnert er ons aan, dat er in dit land nog mensen zijn, die beseffen, dat wij de tijd hebben ontvangen om onze Godskennis te verdiepen.

Jezus is uiteindelijk op aarde gekomen, om ons zijn Vredesboodschap te brengen. Hier, op deze grond, hebben zijn voeten gestaan, toen Hij leerde, woorden sprekend, die door de eeuwen heen weerklank hebben gevonden: dat het Grote Gebod liefde predikt tot God en de mensen. Hier was het, dat het verhaal van de geboorte van Jezus mij, zinrijker dan ooit, voor de geest kwam te staan en in mij het verlangen wekte, een poging te doen, door middel van een simpel verhaal kinderen deelgenoot te maken van de diepe zin van deze nimmer-oude, altijd-nieuwe geschiedenis van de Komst van de Koning.

JOZEF WAS EEN TIMMERMAN. Heel ver weg, aan de Oostelijke oever van de Middellandse Zee, ligt in een land, ruim half zo groot als ons Nederland, op een heuvel een kleine stad. Die stad is daar gelegen temidden van allemaal van die kleine, op een heuvel gebouwde stadjes in Galilea en heet Nazareth. Jozef had er, een goede tweeduizend jaar geleden, zijn timmerwinkel in een van de vertrekken van zijn huis.

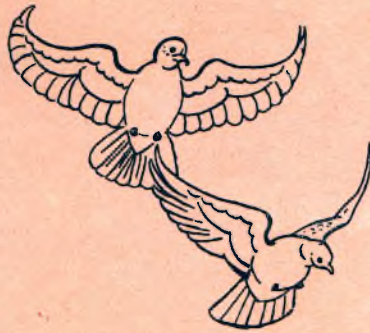
Men zeide van hem, dat hij een goed vakman was. En dat was ook zo. De bewoners van het stadje waren er trots op, dat ze zo'n flinke timmerman in hun midden hadden. De werkplaats was altijd vol kinderen, die de verse krullen, die van zijn schaaf afvielen, opraapten om er kransjes van te maken rond hun hoofd, of die met de tong uit hun mond bezig waren iets te maken met het gereedschap en de stukken hout, die hij hun daarvoor gegeven had.

Hoe heerlijk fris en zuiver was de geur van het hout! Het leek wel wierook. Er ging van deze man en van Maria, zijn vrouw een bijzondere vriendelijkheid uit. De kinderen wisten, dat Jozef en Maria gesteld waren op hun aanwezigheid en hun gebabbel, ook al was Jozef niet spraakzaam en al glimlachte Maria slechts. In de koelte van het huis tjlpten de vogels. Zij schenen te neuriën: 'Geen musje zal vallen, geen musje'. Het licht legde een gouden schijnsel over dit alles.

Maria zat nu vaker zonder veel te doen in de werkplaats. Zij had het 7

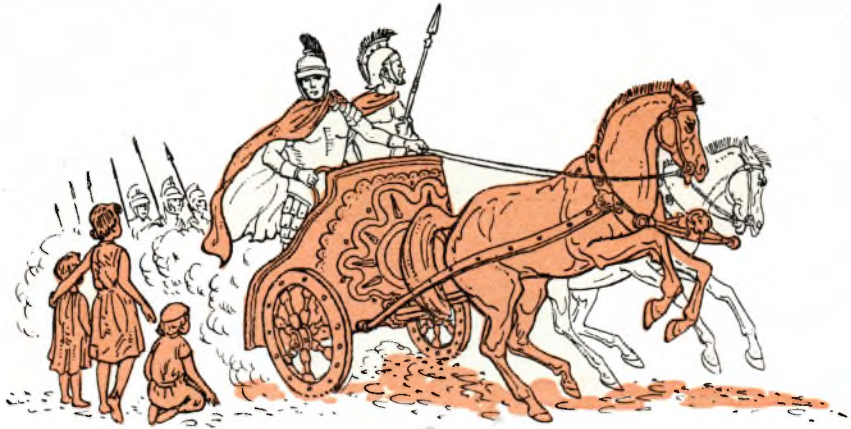

evenals Jozef altijd prettig gevonden, wanneer de kinderen er waren. In deze dagen rustten haar ogen dikwijls op hen. Iedereen wist, dat het niet lang meer duren zou, of zij zou een eigen kindje hebben. Wanneer zij die andere kinderen gadesloeg, overdacht Maria de heerlijke boodschap van de stralende engel, dat zij Gods Zoon ter wereld brengen zou.

Daarom zal de Here zelf u een teken geven: Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven, God met ons.

En op Hem zal de Geest des Heren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des Heren.

OP EEN DAG, die begon zoals alle andere dagen, hoorden de kinderen, die buiten aan het spelen waren, het ratelen van de ijzeren wielen van een Romeinse krijgswagen en het kletteren van paardehoeven. Op de weg dreunden de voetstappen van soldaten, afgezanten van de grote veroveraar, Rome.

Er was geen jongen of meisje, die niet begreep, dat deze geluiden iets onheilspellends, ja iets verschrikkelijks betekenden. Het volk van een bezet land is altijd een volk, dat leeft in angst en vrees. In die tijd voerden de Romeinen niet alleen heerschappij over de Joden, maar over de gehele toentertijd bekende wereld. Opgeschrikt en kwetterend als een troep mussen zochten de kinderen een goed heenkomen binnenshuis bij de vrouwen, terwijl de mannen zich naar het marktplein haastten om te vernemen wat hun Romeinse Opperheer, Caesar Augustus, te zeggen had.

Jozef keerde terug met het nieuws naar Maria: een bevel van keizer Augustus, dat het gehele rijk moest worden ingeschreven, en dat er bij die
10 gelegenheid een volkstelling zou worden gehouden. Allen moesten

zich gaan laten inschrijven in hun 'eigen stad' - d.w.z. de plaats, waar iemands familie oorspronkelijk vandaan kwam.

Maria en Jozef nu, hoewel zij eenvoudige lieden waren, zoals de meeste mensen op aarde, stamden af van Joodse families, die grote dingen voor hun volk hadden gedaan. Jozef was een nakomeling van de herderskoning David, die Goliath versloeg. De stad van David, waar Jozefs voorvaderen vandaan kwamen, was Bethlehem. Daarom moest hij terstond vertrekken naar Bethlehem, ook al kon Maria elk ogenblik haar kindje verwachten.

Het was ongeveer honderdtwintig kilometer van Nazareth naar Bethlehem en Jozef maakte, als een goed huisvader, zich zorgen over de reis. De weg leidde door diepe dalen en over hoge heuvelen. Het zou een barre en moeizame tocht zijn.

Maria maakte haar voorbereidselen met een onverstoorbare kalmte. Zij bracht haar huis op orde, zodat ze het zonder bezwaar achterlaten kon. Zij pakte de windselen in, dat zijn doeken, waarin de pasgeboren kinderen stevig werden gewikkeld.

Zij glimlachte innig. 'In Bethlehem zal het geschieden', zei ze.

Haar beste man deed, wat hij kon, om het haar gemakkelijk te maken. Maar alles, wat Jozef had, om haar te helpen, was een klein ezeltje.

En gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de
geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die
een heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong
is van ouds, van de dagen der eeuwigheid.

En Hij zal staan en hen weiden in de kracht des
Heren, in de majesteit van de naam des Heren,
Zijns Gods; en zij zullen rustig wonen, want nu
zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde.

En Hij zal vrede zijn.

HET WAS BUITEN NOG HELEMAAL DONKER, toen Jozef het ezeltje bij het touw nam, waarmee het was vastgebonden, en het naar buiten bracht op de grote weg. Maria klopte liefkozend op de fluweel-zachte hals van het beestje.

‘Jij zult me naar Bethlehem brengen, niet?’

De hemel stond vol fonkelende sterren en bij hun schijnsel zagen de timmerman en zijn vrouw de lange stoet van mensen bij wie zij zich voegden. Met velen waren zij, die deze reis moesten maken. Maria hief haar gelaat naar omhoog. ‘De hemelen verkondigen Gods eer’. En Jozef antwoordde eerbiedig: ‘En het uitspansel verkondigt het werk Zijner handen.’

Plotseling, alsof er een wonder was geschied, was het klaarlichte dag. Uur na uur reisden Maria en Jozef verder. Moeizaam beklommen zij de heuvels, om ze aan de andere zijde weer af te dalen. Als goud danste het glinsterende stof om hen heen. Overal waar zij gingen, waren zij in lichtende wolken gehuld. Hoe vermoeid en warm, hoe prikkelbaar en humeurig werden de mensen! Maar toch dachten zij eraan Maria water te brengen. En zij hielpen Jozef om een goed plaatsje voor haar te zoeken, wanneer zij moest rusten en de kinderen vlochten voor Maria een krans van bloemen.

Toen zij Bethlehem naderden, begonnen de mensen zich te haasten. De

meeste reizigers moesten een onderdak zien te vinden op plaatsen, waar karavanen kwamen uitrusten of in herbergen. En zij hoopten allemaal dat zij daar eerder zouden zijn dan de anderen. Wel deden zij hun best, om zo voorzichtig mogelijk langs Maria, Jozef en het ezeltje heen te lopen, maar het drietal raakte toch steeds meer in het gedrang.

Jozef was zo moe! De grote donkere ogen van het ezeltje keken naar die van zijn meester. Zijn lange oren flapperden. Hoe zacht zette het zijn fijne hoeven neer! Jozef spoorde het ezeltje aan tot spoed.

Daar waren zij eindelijk bij de poorten van Bethlehem! Zij kwamen bij de herberg, die in de rotsen was uitgehouwen. Het leek wel een korf vol zoemende bijen, zo vol waren alle vertrekken, logeerkamers, gelagkamers, provisiekamers, met mensen.

De herbergier knikte ontkennend, toen Maria en Jozef verzochten toegelaten te worden.

‘Er is voor jullie geen plaats in de herberg!’ riep hij. Ontmoedigd deed Jozef het dier keren. Het was, zoals hij gedacht had. Maria boog zich naar de herbergier. ‘Ik moet een kind krijgen.’

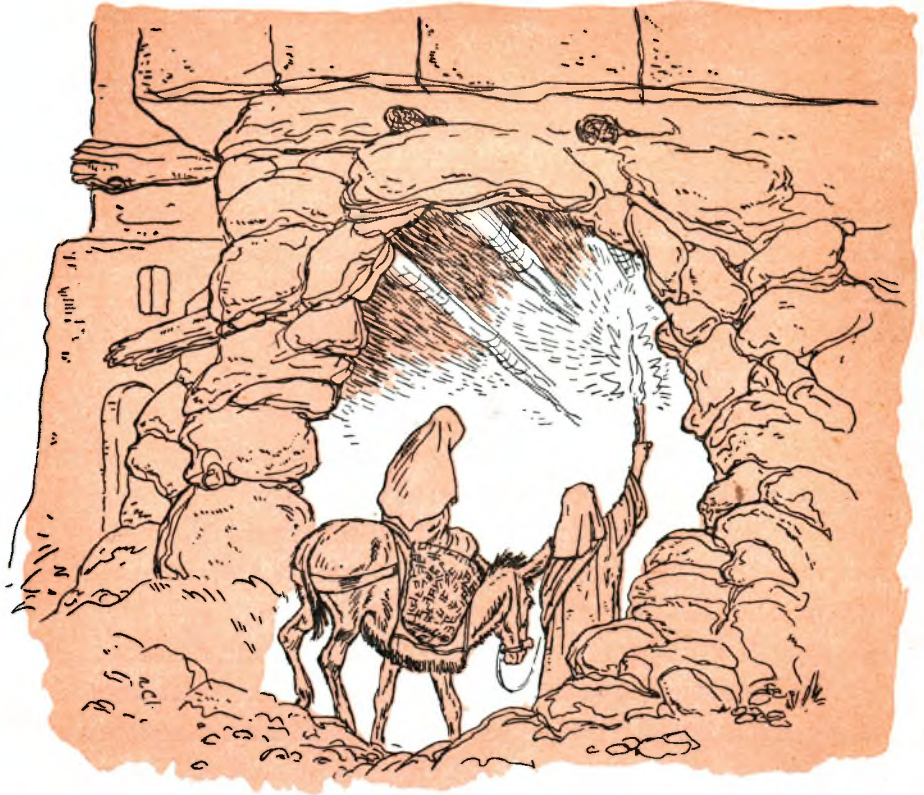
‘Mevrouw’, zei de herbergier, terwijl hij aan zijn baard plukte, want hij was door de grote drukte een beetje in de war, ‘gaat u zelf maar kijken, maar u zult zien, dat er geen plaats meer is.’

‘Ik verwacht mijn kindje nog vanavond’, fluisterde Maria. Jozef bromde in zijn baard.

De herbergier was een zachtmoedig man. Hij bleef ze na staan kijken. Een kind, dat vanavond in Bethlehem geboren zal worden! Maar wat te doen, er was geen hoekje of gaatje meer onbezet! Waar moesten zij naar toe? Nergens was er meer een kamer te krijgen. Niettegenstaande alles wat hij nog te doen had, liep de herbergier ze na, terwijl ze de heuvel afdaalden.

Hij greep de teugels van Jozef’s ezeltje. ‘Ik schaam me, dat ik u niets beters heb aan te bieden, maar als u nergens anders een onderkomen kunt vinden, dan is de stal er nog altijd – bij de dieren. Als u daar slapen wilt?’ Het ezeltje sprak tot de andere dieren, toen hij de grot binnenkwam,

die als stal was ingericht. Binnenin hoorde men het vee rumoeren. Verder was het er stil, gezegend stil. In geheel Bethlehem was dit de enige plek, waar het stil was. Na de hitte van de dag, het hinderlijke stof, het gedrang van de menigte en hun eigen gejacht, heerste hier vrede.

Maria haalde met langzame, heel langzame bewegingen de windselen en de kostbare olie te voorschijn. Zoals zij eens de engel had geantwoord, zo herhaalde zij thans: 'Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar Uw Woord.'

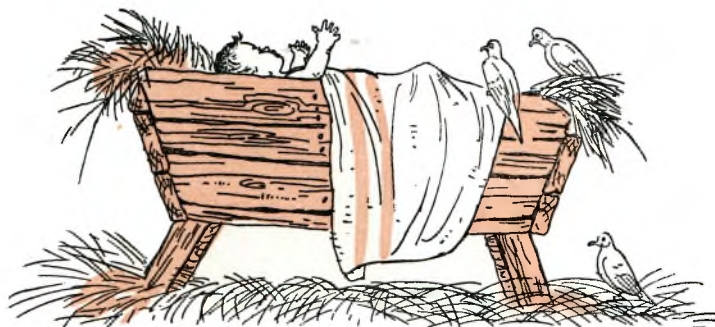
Jozef was druk in de weer. Hij maakte met stro een bed voor haar. Hij haalde voedsel en water. En hij bad. Toen hij alles zo goed mogelijk voor Maria had gereed gemaakt, gaf hij het ezeltje hooi en fris water. Jozef was niet gelukkig, als hij niets te doen had.

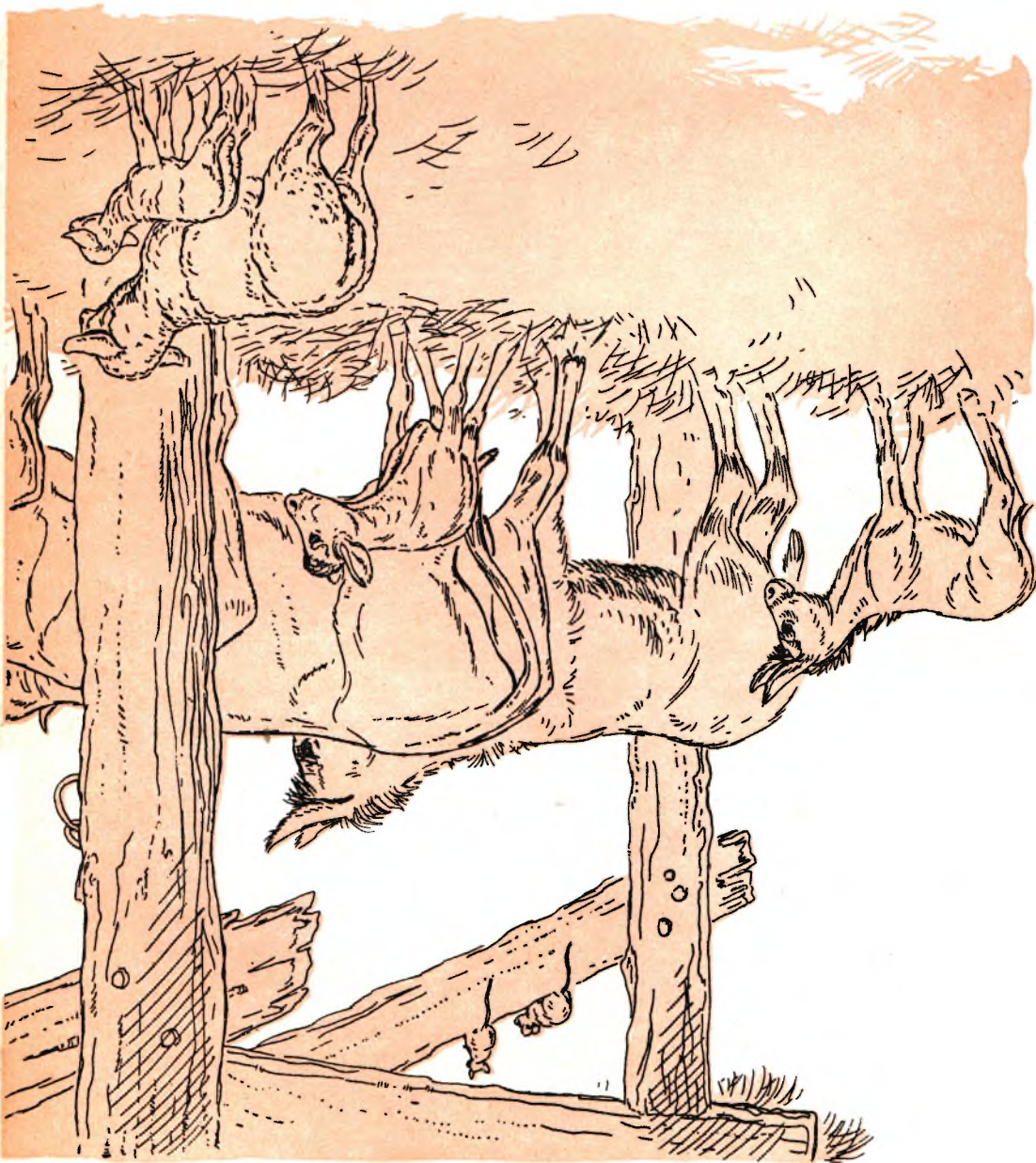
Gedurende die nacht en in een hoek van deze stal werd Maria's kindje geboren. Omdat er geen andere plaats was om de pas-geborene neer te leggen, maakte Jozef één van de voederbakken voor de dieren schoon en vulde die met vers stro. Het kind lag in de kribbe. Het vee boog de zware koppen omlaag en besnuffelde voorzichtig het jongste.

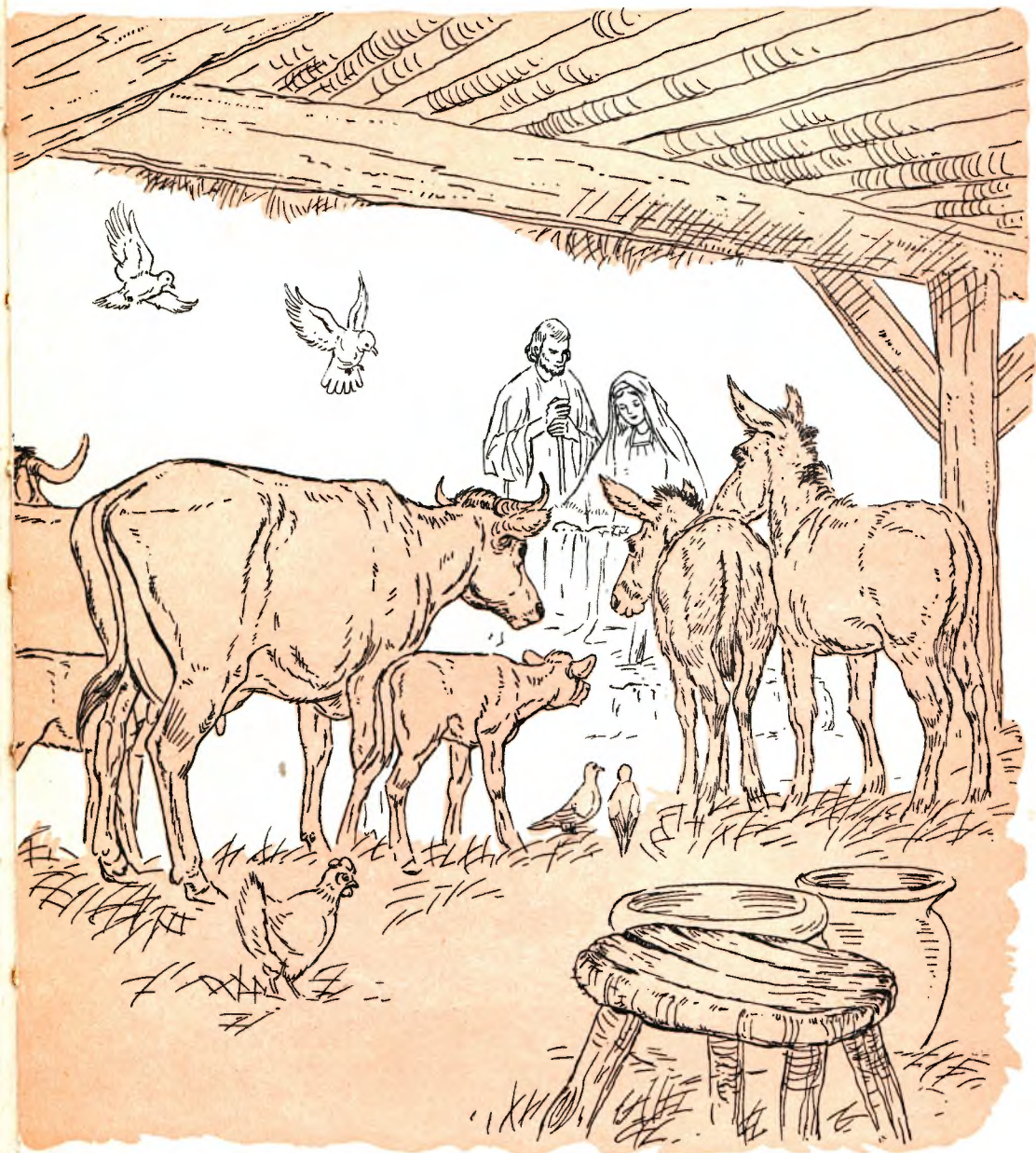
Enige tijd tevoren was er een engel aan Jozef verschenen en had hem allerlei dingen verteld. Nu nam Jozef het kindje op en legde het in de armen van Moeder Maria. 'Wij zullen hem Jezus noemen', zei hij.

Allerwegen sloegen van vreugdestralende ogen het Kind gade: de wijde donkere ogen van het ezeltje, de twinkkelende oogjes van de rond stapende duiven, en de stille blikken van dingen, die niemand ziet. Maria en Jozef glimlachten naar het Kind. Het was voor hen een grote troost, toen zij zagen, hoe de dieren het nieuwe leven zo vredig in hun midden opnamen en dat de vogels slaapliedjes zongen.

En zo werd op een nederige plaats, voor de nederigen van hart, de Zoon van God geboren.

De Heilige Nacht was maar voor enkele mensen op de wereld geen gewone nacht. Wie waren het, die uitverkoren waren tot deze kennis? Schaapherders. Kudden trokken over de glooiende heuvels, zoals zij dat al duizenden jaren hadden gedaan en zoals zij het nog vele duizenden jaren zouden doen. Het land, waar Jezus werd geboren, was bijzonder geschikt voor het houden van kudden en die er woonden, waren een herdersvolk. De goede herder moet gedurende de gehele nacht waakzaam blijven. Een lammetje kan verdwalen en zo zijn moeder kwijt raken of een wolf, die als een schaduw aangeslopen komt, kan een schaap wegsleuren uit de kudde. Deze eenvoudige, moedige mannen, die dicht bij de aarde leven en die vertrouwd zijn met al het simpele en liefelijke, dat de aarde voortbrengt, deze geduldige, vindingrijke en bovenal betrouwbare herders golden van oudsher als mensen, die de wil van God doen.

Uit hun midden zijn denkers en profeten voortgekomen naar wie zelfs koningen hebben geluisterd. Andere mensen, die een heilig leven wilden leiden, braken met hun oude leven en volgden de herders na. 'De Heer is mijn herder', schreef de herder-dichter, die koning werd. Daarom had het beeld van de goede herder reeds een diepe zin gekregen in dit land.

Zo gebeurde het, dat die nacht op de heuvelen de Blijde Boodschap aan de herders werd gebracht. De Heiland op Wie de wereld al zo lang had gewacht, was geboren in een vreedzaam slapend stadje niet ver weg. Zou dit heerlijk iets plaats hebben kunnen vinden in het kleine Bethlehem? De herders twijfelden er niet aan. Met harten, overvloeiend van vreugde, vol verrukking, waren zij bereid hun kudden te verlaten, alles in de steek te laten en onmiddellijk op weg te gaan, om de jong geborene te zoeken.

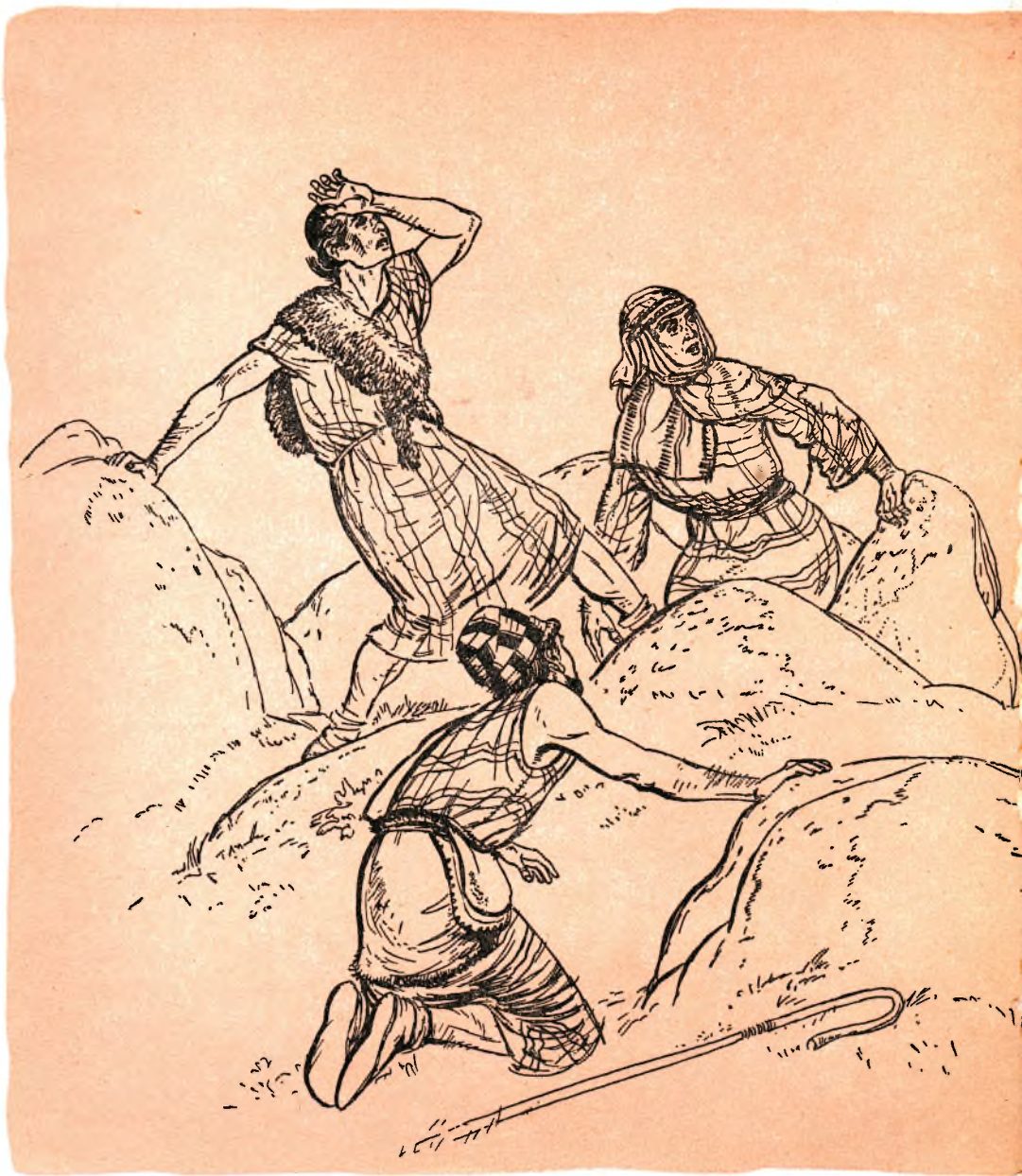

En er waren herders in diezelfde landstreek, die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde. En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreze. En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David. En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe. En plotseling was er bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende:

Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.

En het geschiedde, toen de engelen van hen heen-gevaaren waren naar den hemel, dat de herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Bethlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door den Here is bekend gemaakt. En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kind liggende in de kribbe. En toen zij het gezien hadden, maakten zij bekend hetgeen tot hen gesproken was over dit kind. En allen, die er van hoorden, verbaasden zich over hetgeen door de herders tot hen gezegd werd. Doch Maria bewaarde al deze woorden, die overwegende in haar hart. En de herders keerden terug, God lovende en prijzende om alles wat zij hadden gehoord en gezien, gelijk het hun gezegd was.

JUIST TOEN DE HERDERS OM DE KRIBBE HEEN STONDEN, waarin de kleine Jezus lag, maakten andere vreemdelingen zich op, om het Kind te gaan zien. In de wereld van twee duizend jaar geleden werden wijze mannen magiërs genoemd, en zij werden vaak, omdat zij zo grote wijsheid bezaten, tot koningen over hun volk gemaakt. Ver weg in het Oosten hadden drie van zulke wijze mannen, een ieder in zijn eigen land, een grote nieuwe ster gezien, die aan de hemel straalde. Zij wisten uit hun oude boeken, dat God beloofd had, een grote koning in de wereld te zenden, die zijn volk zou redden en regeren. Toen plotseling de nieuwe ster verscheen, begrepen zij, dat die tijd was aangebroken. Zij wilden met hun eigen ogen deze Koning, die God had gezonden, gaan opzoeken, opdat zij Hem hun hulde zouden kunnen betuigen.

Rijdend op hun kamelen, gehoorzaamden de magiërs het wenken van de ster, die hun uit het Oosten voorging. Kwam één koning misschien uit Perzië, en één uit India, en één uit Babylon? Zij trokken over bergen en door woestijnen, terwijl het hemels licht hun tot gids diende. Ten slotte ontmoetten hun wegen elkaar en kwamen zij tezamen in Jeruzalem, waarheen de ster hen had geleid.

Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem in Judéa, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen. Toen koning Herodes hiervan hoorde, ontstelde hij en geheel Jeruzalem met hem. En hij liet al de overpriesters en schriftgeleerden van het volk vergaderen en trachtte van hen te vernemen, waar de Christus geboren zou worden. Zij zeiden tot hem: Te Bethlehem in Judéa, want aldus staat geschreven door den profeet: En gij, Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen, die mijn volk Israël weiden zal.

Toen riep Herodes de wijzen in het geheim en deed bij hen nauwkeurig navraag naar den tijd, dat de ster geschenen had. En hij liet hen naar Bethlehem gaan, en zeide: Gaat en doet nauwkeurig onderzoek naar dat kind; en zodra gij het vindt, bericht het mij, opdat ook ik hem hulde ga bewijzen. Zij hoorden den koning aan en reisden weg.

HET DUURDE NIET LANG, of de kinderen van Bethlehem ontdekten het pasgeboren kindje in de tot stal ingerichte grot. Het boeide hen meer dan al hun speelgoed. Verlegen slopen zij van het ene schaduwplekje naar het andere dichterbij. Binnen in de grot vonden zij Maria met haar liefelijke glimlach en de goede Jozef, die voor hen mammetjes, schapen, geiten en ezels sneed uit hout.

De kinderen brachten allerlei geschenken aan de jong-geborene – een bloem, wat dadels, een witte steen. Zoals alle kleine kinderen doen, strengelde hij zijn vingertjes om de hunne. Er was iets in zijn blik, dat hen aan hem bond. De kinderen bleven bij hem staan, om een liedje voor hem te zingen.

Buiten op straat liep het volk te hoop en verdrong men elkaar. Maar hier heerste een lichtende vrede, was het leven heerlijk en mild.

Wanneer de kinderen hadden kunnen zien, welke bezoekers in aantocht waren, zouden zij vast en zeker de benen hebben genomen. Maar de vreemdelingen kwamen onhoorbaar. Toen de kinderen hen zagen, waren zij er al en knielden de drie koningen naast hen neer. De jeugd kon

zijn ogen niet afhouden van die schitterende magiërs. De armen, die om de kinderen werden heen geslagen, waren vol zachtheid, niettegenstaande hun kleding stijf stond van goud en edelstenen; maar de wijze mannen hadden slechts ogen voor de jong geborene. Nederig bogen de hoofden van deze koningen ter aarde, toen zij knielden voor de Heer der heirscharen, voor de Koning der koningen.

Drie koningen uit het Oosten knielden in al hun schitterende en flonkerende pracht in het stro van de stal en waren er trots op, dat zij dit Kind mochten aanbidden, liggende in een kribbe. De Koning der koningen ligt, waar God het heeft gewild. Dat wisten zij.

De geschenken, die de magiërs aan het Christuskind gaven, waren bijzonder zeldzaam en kostbaar – geschenken, zoals alleen koningen kunnen aanbieden. Er wordt gezegd, dat één het Kind goud bracht, als symbool voor alle heerlijkheden der wereld, die ons dierbaar zijn; de ander gaf hem wierook, een kostelijke en buitengewoon geurige specerij, wellicht om als symbool te dienen van onze menselijke gedachten. De derde schonk een bitter soort gom, genaamd mirre, dat het leed moet voorstellen, waaraan alle mensen in deze wereld onderworpen zijn, zelfs Koningen.

En zie, de ster, die zij hadden gezien in het Oosten, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kind was. Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.

En zij gingen het huis binnen en zagen het kind met Maria, zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen hem hulde. En zij ontsloten hun kostbaarheden en boden hem geschenken aan: goud en wierook en mirre.

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst.

En Hij zal als Koning heersen tot in eeuwigheid, en Zijn Koningschap zal geen einde nemen.

